

ה"ט 34422/05/18 - ר.כ. - בעצמה נגד י.כ.

בית משפט לענייני משפחה בראשון לציון

ה"ט 34422-05-18 ר.כ נ' י.כ

סגן הנשיאה, כב' השופט נחשון פישר
ר.כ. - בעצמה
י.כ. - באמצעות ב"כ - עוה"ד איילי בכור - בוני.

בפני:
המבקשת
נגד
המשיב

פסק דין

1. בפניי בקשה לפי הוראות החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991 (להלן: "**החוק**") שהגישה המבקשת ביום 15.5.18 כנגד המשיב הוא בעלה לשעבר.

2. הצדדים נישאו זל"ז ביום xx.xx.1997 ומנישואיהם נולדו שלושה ילדים משותפים, קטינים, שאינם מעניינה של בקשה זו.

הצדדים ניהלו הליכים בתביעות למזונות, משמורת ורכוש בפני ביהמ"ש זה.

בהסכמה, ניתן פסק דין על דרך הפשרה (ס' 79א' לחוק בתי המשפט, התשמ"ד - 1984) לסיום ההליכים בין הצדדים, ואכן ביום xx.xx.2018 התגרשו הצדדים זה מזו.

המבקשת היא סוכנת מכירות בעבודתה והמשיב - נגד, המשרת שירות של קבע בצה"ל, והנושא, מתוקף תפקידו, בנשק אישי.

3. ביום 15.5.18, כאמור, הגישה המבקשת בקשה למתן צו הגנה כנגד המשיב.

בבקשה טענה המבקשת כי מאז גירושי הצדדים היא חשה כי המשיב מסתובב עם מטענים של כעס ושנאה כלפיה, מטענים רגשיים שליליים וקשים שרק הולכים ומתגברים.

לעניין מהות הבקשה - ציינה כי בין הצדדים הוסכם על העברת הרכב שברשות המשיב לבעלותה.

4. לטענתה, לשם ביצוע העברת הבעלות, הרי שביום 4.5.18 ניגשו היא והמשיב לסניף הדואר ב***. אולם אז, דרש המשיב מהמבקשת לחתום על תצהיר בו מתחייבת היא להעביר לידי כספים, שאין ביניהם לבין

העברת הבעלות ברכב כל קשר.

המבקשת סירבה והעברת הבעלות לא בוצעה.

באותו מעמד, כך לטענת המבקשת, איים עליה המשיב ואמר לה כי **"את תראי מה אני אעשה לך, את תישאי בתוצאות, את תרדי אצלי על ארבע"**.

אירוע זה הסתיים מבלי שדווח לאיש.

5. המבקשת טענה כי ביום 13.5.18 עת חגגה המבקשת לבנם של הצדדים יום הולדת - שאל המשיב את הבן, כבדרך אגב, מה הקוד (קודן) ברכבה של המבקשת.

בשעה 01:00 בלילה של אותו היום, גילה בנם הגדול של הצדדים כי הרכב איננו בחניון התת קרקעי של הבית. בירור העלה כי המשיב הוא שנטל את הרכב ללא רשות.

6. בהתייצבה בפני ביהמ"ש ציינה המבקשת כי המשיב מחזיק נשק מתוקף שירותו הצבאי ועל כן היא חוששת לחייה. עוד ציינה המבקשת כי הרכב הנו תנאי הכרחי לעבודתה כסוכנת מכירות, ואף משרת את הילדים, כך שנטילתו הקשתה על חייה ופגעה בה נפשית וכלכלית.

בסיפא לבקשתה ציינה המבקשת כי בגישור שהתנהל בין הצדדים בעבר הומלץ להם על השתתפות בסדנה להפחתת כעסים. לטענתה, היא השתתפה בסדנה לבד, בעוד המשיב סירב לקחת חלק בסדנה כאמור.

יש לציין כי בגין אירוע זה הגישה המבקשת, ביום ה- 14.5.18, תלונה במשטרת ישראל על גניבת הרכב ואיומים.

7. בדיון שהתקיים ביום בו הוגשה הבקשה ובמעמד צד אחד, ציינה המבקשת את הדברים הבאים:

"ביום שהוא לקח את האוטו הבנתי שזה לא הבן אדם שאני מכירה יותר, הוא הפחיד אותי ואת הילדים שלי, זה קרה בלילה. זה לא הבן אדם שאני מכירה יותר. אני פחדתי לצאת מהאוטו, כי הוא מפחיד אותי בתגובות שלו."

לשאלת בית המשפט אני אשמח אם בית המשפט יסביר לי את המשמעות. כששמעתי דבריו של בית המשפט אומר שגם העבודה שלי נפגעה.

אם תהיה פגיעה בגוף זה נראה לי הרבה יותר גרוע.

אם אני מגיעה למצב שאני אומרת ר' את לא יכולה לדעת. הבת שלי היתה מעורבת, גם היא נלחצה, אמרתי לה: אל תגזימי, והיום באמת ישבתי וחשבתי, זה לא משהו שאני יכולה להגיד בוודאות ובבטחה שלא יקרה כלום.

אם הייתי מהנשים האלה שמגישות בקשות סרק, הייתי עשה זאת, אבל אין לי עניין לעשות את זה, אני לא בסגנון הזה, זה משהו שאני חשה אותו לאחרונה ואני פשוט לא רוצה לקחת סיכונים."

8. בגין טענות אלה, ניתן צו הגנה במסגרתו אף נלקח הנשק שברשות המשיב, ונקבע דיון במעמד הצדדים ליום 21.5.18.

בדיון, לאחר חקירת הצדדים ומשדחה המשיב את הצעת בית המשפט כי צו ההגנה יבוטל, תוך שהוא ימנע בהסכמה, שתקבל תוקף של החלטה, מלפנות למבקשת, ברם הנשק לא יושב בשלב זה, ניתן צו לסיכומים תוך הותרת הצו על כנו עד למתן ההחלטה.

משהוגשו הסיכומים, ניתן פסק דין זה.

טענות הצדדים:

9. המבקשת טוענת כי המשיב מהווה לה סכנה ממשית לאור איומיו ונטילת הרכב ללא רשות.

10. המבקשת מצרפת תכתובת מסרונים אלקטרוניים בינה לבין המשיב. מחילופי המסרונים כאמור, עולה כי רוצה המבקשת לתאם עם המשיב מועד להעברת הבעלות ברכב בין הצדדים. תקשורת זו גולשת לחילופי טענות בין הצדדים, במהלכם מטיח המשיב כלפי המבקשת: **"כבר למדת להכיר אותי אני לא מאיים."**

11. מנגד, בהתנגדותו לבקשה לצו הגנה טוען המשיב כי המבקשת אינה חיה בשלום עם פסק הדין שניתן לסיום ההליכים בין הצדדים, על דרך הפשרה, ומנסה לרמוס אותו בכל דרך. המשיב מציין כי המבקשת זעמה על שהרכב נלקח מחזקתה לאחר שסירבה להעביר בו בעלות וכי התלונה והליך זה מונעים מנקמה.

המשיב מציין כי המבקשת לא הוכיחה מסוכנותו של המשיב או כי נהג כלפיה באלימות בסמוך להגשת הבקשה והתנהגותו אין בה כדי להוכיח כי הוא מהווה סכנה גופנית למבקשת. מעבר לכך, מציין כי מאז שנפגשו הצדדים בדואר לצורך העברת הבעלות ועד להגשת הבקשה דנן חלפו 11 ימים בהם לא יצרו קשר האחד עם השני.

12. המשיב טען כי נאלץ ליטול מאת המבקשת את הרכב לאחר שכל הפניות אליה לא הועילו, מאחר ועשתה בו שימוש ללא רשיון תוך סיכון חיי ילדיהם.

13. עוד טוען המשיב כי ביום בו הוגשה התלונה למשטרה השיב הוא את הרכב לידי המבקשת

וכל שנותר היה לבצע את העברת הבעלות. אולם, המבקשת, במקום לעשות כן בחרה להגיש בקשה לצו הגנה לבית המשפט.

המשיב טוען כי הוא נגד בחיל האויר, משרת בצבא מזה 25 שנה, מעולם לא ביקר בתחנת המשטרה ולא פעל באלימות. על כן מבקש הוא לבטל את צו ההגנה ולהורות על השבת הנשק וביצוע העברת בעלות ברכב תוך חיוב המבקשת בהוצאות.

הדין:

14. העילות למתן צו הגנה על פי החוק למניעת אלימות במשפחה מנויות בסעיף 3 לחוק, ואלו הן:

"(1) מי שנהג סמוך לפני הגשת הבקשה באלימות בבן משפחתו, או שביצע בו עבירת מין או כלא אותו שלא כדין;

(2) התנהגותו נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לבן משפחתו או שהוא עלול לבצע בו עבירת מין;

(3) מי שהתעלל בבן משפחתו התעללות נפשית מתמשכת, או התנהג באופן שאינו מאפשר לבן משפחתו ניהול סביר ותקין של חייו".

דין:

15. מקרה זה מעורר בעוצמה הרבה ביותר את השאלה הקשה ביותר והטרדוניה המצמררת, ששמע כל שופט אשר דן אי פעם בבקשה לצווי הגנה ובחר לדחות את הבקשה שהוגשה מלפניו, והיא "האם צריך לחכות עד שיקרה משהו?"

אקדים ואשיב בשלילה- לא! לא צריך להמתין עד שיארע המקרה אותו בא החוק לנסות ולמנוע.

16. המחוקק, גם הוא לא סבר כי צריך להמתין עד שיארע המקרה ובסעיף 3(2) לחוק איפשר לבית המשפט ליתן צו הגנה עוד בטרם קורות אירוע ובחזקת "להקדים תרופה למכה".

17. התיק שבפני מעורר ביתר שאת אף את שאלת ההתנגשות הקשה, הקוהרנטית והפנימית

בין הזכויות עליהן יש וראוי להגן: מצד אחד שלומו הפיזי והנפשי של אדם המבקש הגנה מפני בן משפחתו, ומנגד למעשה שאר הזכויות כולן: זכותו של האדם, המשיב, לשם טוב, לחופש תנועה ועיסוק, חופש הקניין, זכותו של המשיב לשוב לביתו ולילדיו ללא הפרעה ומגבלה, זכותו להמשיך ולחיות את חייו מבלי שדבק בו אות הקיין, של מי שצו הגנה, ניתן כנגדו.

עוד ועוד זכויות בסיסיות ויום-יומיות אשר באחת, בהחלטת בית המשפט, על סמך בקשה ובמעמד צד אחד, יכולות לפתע, ביום בהיר אחד לסגת ובפני ערך גדול ורחב יותר: זכותו של אדם, לשמירה על חייו, גופו, נפשו וחירותו.

18. לכאורה, ברורים יותר הדברים כשעסקין בבקשה שבמסגרת סעיף 3(1) לחוק לפיו יש ליתן צו הגנה כנגד "מי שנהג סמוך לפני הגשת הבקשה באלימות בבן משפחתו, או שביצע בו עבירת מין או כלא אותו שלא כדין".

19. ברם, וזאת יש לדעת, גם כאן, יש קושי רב ועצום שכן הבקשה הראשונית, הבסיסית, זו שהחלטה בה משנה חייו של אדם, מקצה אל קצה, ניתנת תחילה במעמד צד אחד על סמך פנייתו של צד מעוניין, המרגיש נפגע ומאיים מבן משפחתו ואשר עמדתו מתקבלת על ידי בית המשפט, לאחר בחינת טענותיו לעומקן.

20. קשים הדברים שבעתיים בבואו של ביהמ"ש להחליט על הגבלות חמורות וקשות כל כך כלפי אדם, כשהבסיס לבקשה הנו סעיף 3(2) לחוק המקנה סמכות למתן צו הגנה כנגד אדם אשר "התנהגותו נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לבן משפחתו או שהוא עלול לבצע בו עבירת מין".

21. עינינו הרואות כי על פי סעיף זה סבר המחוקק כי אין צורך שיארע המקרה ולא דרש שתרחש פעולה אלימה, שיהיה מעשה, די לנו בכך כי "התנהגותו נותנת בסיס סביר להניח".

וכאן, אודה ואומר, טמון קושי עצום ורב, ליושב בדיון וממילא מצויה גם התשובה לשאלה - "האם צריך להמתין עד שיקרה משהו?"

22. אקדים ואומר שבמקרים מסוג זה, כמו בכל דיון ודיון, רמת האיזון, הדריכות, והזהירות המוטלת על היושב בדיון משתכללת לדידי לרמה הגבוהה ביותר הנדרשת והאפשרית, שכן על פי תחושה-**"חשש"** הגלום במילות הסעיף ניתנת הסמכות לבית המשפט להגביל את כל אותן זכויות האדם, אותן מניתי, בתחילה במעמד צד אחד ולאחר מכן, ככל שישתכנע בית המשפט מעוצמת החשש, במעמד שני הצדדים.

23. בעניין שלפנינו, לאחר ששמעתי את הצדדים שניהם, בדיון אשר נקבע כדרישות החוק,

עיינתי במכלול כתבי הטענות והנספחים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל, ולהלן אפרט את נימוקי.

24. הצדדים גרושים מזה מספר חודשים.

המסמכים אשר צורפו, ובהם תכתובות בין המבקשת למשיב מעלים כי אכן במשך תקופה ניסו הצדדים באופן הדדי לקבוע מועד לצורך העברת הבעלות ברכב, נסיונות אשר, למרבה הצער, לא צלחו, ולא הבשילו כדי ביצוע העברת הרכב וכפי שתואר בפסק דין זה.

אין חולק כי ביום 3.5.18 ביקשה המבקשת לתאם מועד נוסף להעברת הבעלות. ואכן נקבע מועד למחרת היום.

שוכנעתי כי בעת המפגש, שנועד לצורך העברת הרכב, הציב המשיב בפני המבקשת תנאי נוסף והוא החתימה על התצהיר, שתנאיו לא היו מקובלים על המבקשת, ובסרובה לחתום עליו - שוב סוכלה העברת הבעלות, אשר הובילה לחילופי הדברים ולמעשים וכפי שפורטו בבקשה לצו ההגנה.

25. אכן, מאז המפגש שבין הצדדים ועד להגשת התלונה חלפו 11 ימים, בהם לא יצרו הצדדים קשר האחד עם השני, וניתן היה להניח ולראות כי המצב בין הצדדים נרגע, במידה מסוימת. ברם, בפועל, בעת הזו, כך הסתבר, תיכנן המשיב ליטול את הרכב מיד המבקשת.

לצורך כך, המשיב יצר קשר עם בנם של הצדדים וביקש לברר את הקוד ברכבה של המבקשת. ובאישון לילה, בחטף, נטל את הרכב ללא רשות.

פעולה זו, בצירוף לחילופי הדברים וכפי שהוצגו לבית המשפט, חורגת מסבירות ומעלה תהיה באשר למידת מסוכנותו של המשיב כלפי המבקשת.

26. אדגיש, המבקשת חרף תחושתה כי היא מאוימת מצד המשיב, לא הגישה בקשה לצו הגנה כנגדו מיד לאחר האירוע בדואר (21.5.18, עמ' 5 ש' 20).

סברתי כי דווקא האיפוק שנקטה המבקשת מוכיח כי אינה מונעת מכעס כנגד המשיב, כפי שטען המשיב, אלא מתוך חשש כן ואמיתי המכונן בליבה של המבקשת כי התנהגותו של המשיב נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה לה סכנה גופנית ממשית.

27. בין הצדדים לא מתנהלים כל הליכים, כבר מזה מספר חודשים, לפיכך, לכאורה, אין כל סיבה מטעמה של המבקשת לפגוע בפרנסתו, בשמו ובמעמדו של המשיב. המבקשת אף ציינה בעדותה כי המשיב מעולם לא הכה אותה, ושהיא אינה יודעת אם המשיב מסוגל לפגוע בה פיזית (21.5.18 עמ' 7 ש' 7).

(25-29).

שוכנעתי כי אירוע נטילת הרכב ללא רשות, מהווה עלית מדרגה בכל הנוגע ליחסו של המשיב כלפי המבקשת וליכולתו להוציא מעשים אלימים מן הכוח אל הפועל. ועל כן, תחושת החשש והדאגה שעלתה אצל המבקשת, בצירוף פעולתו האימפולסיבית של המשיב מצדיקה את מתן הצו.

28. בנסיבות אלה, מהתשתית הראייתית עולה כי מתקיימים תנאי סעיף 3 (2) לחוק למניעת אלימות במשפחה ומכיוון שכך, ניתן בזאת צו ההגנה שניתן ביום 15.5.18 כדלקמן:

א. נאסר על המשיב להיכנס לדירה בה מתגוררת המבקשת, ברחוב ***** או להימצא בקרבת הדירה ברדיוס של 500 מטר.

ב. נאסר על המשיב להטריד את המבקשת בכל דרך ובכל מקום, לרבות הטרדות טלפוניות או להמצא במרחק שיקטן מ- 250 מטר ממנה.

ג. נאסר על המשיב לשאת או להחזיק נשק.

29. **הצו יעמוד בתוקפו למשך שלושה חודשים ממועד מתן ההחלטה הראשונית , היינו מיום 15.5.18.**

30. משניתן פסק דין זה, תואיל מזכירות בית המשפט לסגור ה"ט 34422-05-18, ללא צו להוצאות.

31. ניתן לפרסם פסק דין זה, בהשמטת כל פרט מזהה.

ניתן היום, ו' תמוז תשע"ח, 19 יוני 2018, בהעדר הצדדים.